

GREENWILD

Η ΜΟΛΗ
ΜΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ

ΜΑΡΙ ΤΟΜΣΟΝ

Έγραψαν για το *Greenwild*:
Η πόλη πέρα από τη θάλασσα

«Μια σαρωτική ιστορία φαντασίας γεμάτη με θέαμα και συναρπαστικά στοιχεία – κρυμμένες πόλεις, μαγεία, μυστήριο... Ένα βιβλίο που ξεχειλίζει από παλμό και τόλμη». – Rashmi Sirdeshpande

«Το *Greenwild: Η πόλη πέρα από τη θάλασσα* αποτελεί έναν πραγματικό θρίαμβο σε μια σειρά που εξελίσσεται όλο και καλύτερα, καθώς συνδυάζει τον παλμό και το αφηγηματικό δάθος με μια περιπέτεια που κόβει την ανάσα. Διάβασα τα βιβλία απνευστί και κυριολεκτικά τα λάτρεψα». – Aisling Fowler, συγγραφέας του *Fireborn*

«Απόλαυσα πραγματικά την επιστροφή μου στον κόσμο του *Greenwild*! Είναι μια περιπέτεια που εκτυλίσσεται έξοχα, μέσα από μια γοητευτική ιστορία γεμάτη με τη ζεστασιά της φιλίας και τη λάμψη της μαγείας». – Zohra Nabi, συγγραφέας του *The Kingdom Over the Sea*

«Ένα υπέροχο, θαλασσινό ανάγνωσμα πέντε αστέρων». – Mini Travellers

Έγραψαν για το *Greenwild*:
Ο κόσμος πίσω από την πόρτα

«Αν δεν πιστεύετε στη μαγεία, θα το κάνετε μόλις διαβάσετε το *Greenwild*. Είναι κάτι το εκπληκτικό». – A. F. Steadman, συγγραφέας του *Skandar and the Unicorn Thief*

«Ένα καθηλωτικό, μαγευτικό ανάγνωσμα, γεμάτο με άγρια ομορφιά». – Hannah Gold, συγγραφέας του *The Last Bear*

«Ένα σαγηνευτικό βιβλίο γεμάτο με περιπέτεια και ελπίδα, το οποίο μας διδάσκει πολλά για τον κόσμο μας». – L. D. Lapinski, συγγραφέας του *The Strangeworlds Travel Agency*

«Μια απίστευτα ευφάνταστη ιστορία κι ένας πανέμορφος κόσμος γεμάτος με μυστήριο και περιπέτεια, που καλεί τους αναγνώστες να δυθιστούν μέσα του. Η Παρί Τόμσον είναι μια συναρπαστική νέα συγγραφέας». – Aisha Bushby, συγγραφέας του *A Pocketful of Stars*

«Άκρως συναρπαστικό και καλογραμμένο, το *Greenwild* ανήκει στο πιο ξεχωριστό είδος περιπέτειας. Ένα εξαιρετικά επιτυχημένο ντεμπούτο αυθεντικής μαγείας!» – Carlie Sorosiak, συγγραφέας του *I, Cosmo*

«Πραγματικά τη λάτρευσα αυτή την ατίθαση και θαυμαστή περιπέτεια... Με το που δυθίστηκα στον μαγικό πρασινότοπο του *Greenwild*, δεν ήθελα να ξαναδγώ ποτέ». – Maria Kuzniar, συγγραφέας του *The Ship of Shadows*

«Το *Greenwild* είναι ένας σπάνιος θησαυρός γεμάτος με θαύματα, που σφύζει από σαγήνη και φαντασία. Με κράτησε μαγεμένη από την πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα». – Catherine Doyle, συγγραφέας του *The Storm Keeper's Island*

«Μια απίστευτα ευρηματική περιπέτεια, γεμάτη με όμορφες λεπτομέρειες και με μια απολαυστική πλοκή που στριφογυρίζει σαν τις μαγικές κληματόδεργες του βιβλίου... Το αγάπησα!» – Tamzin Merchant, συγγραφέας του *The Hatmakers*

«Ένα πανέμορφα γραμμένο μυθιστόρημα οικολογικής φαντασίας που θα αγγίξει την καρδιά όλων των αναγνωστών». – Chris Riddell

GREENWILD

Η ΜΟΛΗ
ΜΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ

ΜΑΡΙ ΤΟΜΣΟΝ

GREENWILD

Η ΜΟΛΗ ΜΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Εικονογράφηση:
Ελίζα Παγκανέλλι

Μετάφραση:
Καρολίνα Μιζάν, Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας
Πάρι Τόμσον, *Greenwild: Η πόλη πέρα από τη θάλασσα* (Greenwild, βιβλίο 2)
Pari Thomson, *Greenwild: The City Beyond the Sea* (Greenwild, book 2)
Εικονογράφηση: Ελίζα Παγκανέλλι
Μετάφραση: Καρολίνα Μιζάν, Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης
Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη
Διορθώσεις: Νικόλας Αλκίνοος Νταουλτζής Ταμπακάκης
Σελιδοποίηση: Σπυριδούλα Βονίση
Προσαρμογή εξωφύλλου για την ελληνική έκδοση: Νίκη Αντωνοκοπούλου
Copyright © κειμένου Pari Thomson, 2024
Copyright © εικονογράφησης Elisa Paganelli, 2024
Copyright © για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα
Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2024
Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Macmillan Children's
Books an imprint of Pan Macmillan, Ηνωμένο Βασίλειο, 2024
Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Νοέμβριος 2024
KET E727 ΚΕΠ 768/24 ISBN 978-618-07-0699-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ),
57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στον Τομ

Πρωτεύουσα της Βαθυθάλασσας

Ο ΧΑΜΕΝΟΣ ΘΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΠΙΘΑΝΟΤΟΠΟΥ

ΜΑΥΡΗ
ΑΓΟΡΑ

ΠΛΩΤΟ
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ

ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΚΑΝΑΛΙ

ΑΓΓΥΡΟΒΟΛΙΟ
ΝΑΥΤΙΛΟΥ

ΠΛΩΤΑ
ΘΕΡΜΟΚΗΠΙΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΚΑΝΑΛΙ

ΔΑΣΟΣ ΜΕ ΚΕΛΠΙΕΣ

ΛΙΜΝΟΘΑΛΑΣΣΑ

ΠΥΛΗ ΤΟΥ
ΠΙΘΑΝΟΤΟΠΟΥ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΔΑΣΟΣ ΤΩΝ
ΜΟΝΤΕΝΠΙΛΟΥΜ

ΤΟ ΕΥΘΥΜΟ
ΑΓΚΙΣΤΡΙ

ΑΠΟΒΑΘΡΕΣ

ΣΥΝΤΕΧΝΙΑ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΩΝ
ΙΣΤΙΩΝ

ΣΥΝΤΕΧΝΙΑ
ΦΑΡΑΔΩΝ

ΑΝΑΚΤΟΡΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ

ΠΛΑΤΕΙΑ

ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΣΥΝΤΕΧΝΙΑ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΩΝ
ΚΑΡΑΒΟΣΚΟΙΝΩΝ

Η ΜΥΘΗ
ΤΟΥ ΣΙΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΘΑΝΟΤΟΠΟΥ

ΜΕΓΑΣ
ΚΟΡΑΛΛΙΟΓΕΝΗΣ
ΥΦΑΛΟΣ

ΓΚΡΙΖΑ ΜΕΡΙΑ

Σε πέντε οργιές ίσα με κάτον
Είναι ο γονιός σου στα νερά·
Έχουν γενεί τα κόκαλά του
Σκληρά κοράλλια, πορφυρά,
Τα μάτια του μαργαριτάρια·
Κι απάνω του κάθε φθαρτό
Μεταμορφώνεται καθάγια
Σε κάτι αλλόκοτο, ακριβό,
Με τη δοήθεια των νερών
Κι οι ξωτικές θαλασσοκόρες
Χτυπούν θλιμμένα με τις ώρες
Το σήμαντρό του
Ντιν Ντον
Ακούτε! Τώρα τις ακούω, χτυπούνε
Το σήμαντρο, ντιν, νταν, ντον.

Ουίλλιαμ Σαίξπηρ, *Η Τρικυμία*,
μετάφραση Τάσος Ρούσσος (Δωδώνη, 1993)

Κεφάλαιο 1

Ήταν μια μέρα σαν φρεσκοξεφλουδισμένο πορτοκάλι: ολόλαμπρη, ζουμερή και γλυκιά.

Ο αέρας στο Έλος της Μολόχας μοσχοβολούσε άνοιξη και η Ντέιζυ Θίσλνταουν ένωθε την αισιοδοξία να φουντώνει μέσα της. Παντού στους κήπους οι βοτανιστές είχαν κιόλας στρωθεί στη δουλειά: Φρόντιζαν τους γιγάντιους φοίνικες στο Μεγάλο Θερμοκήπιο, μάζευαν τα μεγάλα σαν μπάλες ποδοσφαίρου δαμάσκηνα στα περιβόλια, φύτευαν καινούριους κεραννόσπορους στο δάσος της Μολόχας... Κάτω απ' τους αιωνόβιους ίταμους άνθιζαν άγριες βιολέτες και ο ουρανός ήταν διάσπαρτος από παπαγάλους που πετούσαν ανάμεσα στα δέντρα τιτιβίζοντας χαρωπά καθώς μετέφεραν την αλληλογραφία.

Κάποιοι μαθητεύομενοι βοτανιστές που περνούσαν της έγνεψαν από μακριά κι εκείνη τούς κούνησε χαμογελαστή το χέρι. Την επόμενη μέρα, έπειτα από τρεις αργόσυρτες εβδομάδες αναμονής, η αποστολή θα αναχωρούσε επιτέλους για το τροπικό δάσος του Αμαζονίου και η Ντέιζυ ένωθε τη συγκίνηση να διατρέχει τις φλέβες της σαν ηλεκτρικό ρεύμα.

Στεκόταν στο συνηθισμένο της σημείο στην άκρη της λίμνης και παρακολουθούσε τους ναυπηγούς του Έλους της Μολόχας να δάζουν τις τελευταίες πινελιές στο έργο τους.

Μια ομάδα πολύπειρων βοτανιστών είχε χρειαστεί δύο ολόκληρες εβδομάδες για να ταιριάξει τα ζωντανά δοκάρια και να μεταμορφώσει ένα νεαρό δεντράκι σε κεντρικό κατάρτι – τώρα πια όμως το πλοίο ήταν σχεδόν έτοιμο. Ήταν περήφανο και ψηλόπλωρο. Το σκαρί του ήταν φτιαγμένο από λουστραρισμένο ξύλο βελανιδιάς και είχε ένα μεγάλο κατάλευκο πανί, που τώρα ήταν τυλιγμένο σφιχτά σαν κλειστό λουλούδι, μα κι ένα περίτεχνο σύστημα αριματωσίας με ζωντανές κληματίδες αντί για σχοινιά. Τώρα το πλοίο έτριξε σιγανά στο αγκυροβόλι του, σαν να μην έβλεπε την ώρα να σαλπάρει.

Η Ντίζυ είχε παρακολουθήσει τις τελευταίες προετοιμασίες με ολοένα και μεγαλύτερο ενθουσιασμό και ανυπομονησία: Είχε δει να παραδίδονται οι κουνουπιέρες από το φεγγαροπάζαρο και τα βαρέλια με τα μπισκότα απ’ τις κουζίνες του Έλους της Μολόχας. Είχε περιεργαστεί τις στοίβες με τις αντι-ανακλαστικές φυτικές λάμπες και τα κιβώτια με τα φωσφορίζοντα μάνγκο που ήταν ντανιασμένα στις όχθες της λίμνης. Είχε προσφερθεί να βοηθήσει, αλλά την έδιωξαν. Αρκέστηκε λοιπόν να παρακολουθεί τους βοτανιστές ν’ ανεβαίνουν τρεκλίζοντας τη ράμπα, κουβαλώντας τα βαριά δοχεία με τη θεραπευτική κρέμα χαμομηλιού και τις μεγάλες κουλούρες του σχοινοῦ από κολλητσίδες, μα και οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να φανεί χρήσιμο σε ένα ταξίδι στον Αμαζόνιο.

Τα παιδιά κανονικά δεν επιτρεπόταν να βρίσκονται στην αποβάθρα, όμως για την ώρα κατάφερε να παρακάμπτει αυτή την απαγόρευση.

«Πάλι εδώ εσύ;» τη ρώτησε η μαντάμ Γκαλλιτρόπ, η οποία

επέδλεπε τη φόρτωση μιας σαρκοφάγου διωναίας κλεισμένης μέσα σ' ένα κλουδί, στο κατάστρωμα του πλοίου. Η Ντέιζυ διέκρινε στη φωνή της μια χροιά παραίτησης.

«Αναρωτιόμουν αν χρειαζόσασταν δόθηθεια» είπε.

Η μαντάμ Γκαλλιτρόπ, η επικεφαλής του Πληθωρικού Οίκου, ήταν μια τροφαντή και εύθυμη Γαλλίδα με χαρωπά σκουρόχρωμα μάτια και κατάμαυρα μαλλιά που τα έπιανε πίσω σ' έναν τεράστιο κότσο. «Μάλιστα» είπε στεγνά. «Λοιπόν, ma chère, το πλοίο είναι απολύτως εφοδιασμένο, οι προμήθειες έχουν φορτωθεί και όλα είναι έτοιμα ώστε αύριο το βράδυ να σαλπάρουμε για το φεγγαροπάζαρο».

Η Ντέιζυ ένιωσε τα δάχτυλά της να μυρμηγκιάζουν απ' την αδημονία και, ασυναίσθητα σχεδόν, τα κούνησε, κλώντας έτσι ένα λεπτό κλαδί από την ακτή να έρθει και να τυλιχτεί απαλά στους αστραγάλους της. Στη θέα του πλοίου που λικνιζόταν με χάρη στο νερό, η προσμονή ξεχείλιζε σε όλο της το σώμα, όπως οι χυμοί στον βλαστό ενός φυτού. Έδειχνε τόσο κομψό, με τα φινιστρίνια του να γυαλίζουν, τις σημαίες του να κυματίζουν και το κεντρικό του κατάρτι – μια ζωντανή βελανιδιά – να φυτρώνει κατευθείαν από το καλοστρωμένο ξύλινο κατάστρωμα.

Εκεί, δίπλα στο πλοίο, η Ντέιζυ ένιωθε όσο πιο κοντά γινόταν στη μητέρα της.

Ήταν ίσως επειδή τα παιχνιδιάρικα ναυτικά του σημαϊάκια τής θύμιζαν τη ριψοκίνδυνη φύση και την αυτοπεποίθησή της. Κυρίως όμως ήταν επειδή το πλοίο αποτελούσε το μέσο που θα βοηθούσε την Ντέιζυ να τη βρει – να βρει το άτομο για το οποίο νοιαζόταν περισσότερο από καθετί στον

κόσμο. Η μητέρα της ήταν φυλακισμένη κάπου στην καρδιά του τροπικού δάσους του Περού και τούτη εδώ η αποστολή διάσωσης είχε στόχο να την ελευθερώσει.

«Σίγουρα δε χρειάζεστε τίποτα;» ρώτησε για πολλοστή φορά. «Μήπως να γυαλίσω την κουπαστή; Ή να ξεσκονίσω την τροχαλία της άγκυρας;» Το κλαδάκι που είχε καλέσει κουλουριάστηκε ανυπόμονα πάνω από το αριστερό της πόδι.

«Όχι» είπε κουνώντας εμφατικά το κεφάλι η μαντάμ Γκαλλιτρόπ. «Τα πάντα είναι υπό έλεγχο, *ma chère*. Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν πρέπει να βρίσκεσαι εδώ. Άσε τις προετοιμασίες στους ειδικούς».

«Μα...»

«Προσοχή!» Ήταν ένας βοτανιστής που ερχόταν από τις κουζίνες κουβαλώντας ένα βαρέλι με τσιτσιμπίρα. «Άκρη! Τα παιδιά απαγορεύεται να βρίσκονται κοντά στο πλοίο».

Η Ντίξυ ξεφύσησε ενοχλημένη και τότε έγινε το κακό: Το κλαδάκι στο πόδι της ξέφυγε από τον έλεγχό της, τινάχτηκε ψηλά, κι αφού φούσκωσε και έγινε παχύ σαν πύθωνας, έπεσε με κρότο στην αποβάθρα και κόπηκε στα δύο.

Η Ντίξυ πρόλαβε την τελευταία στιγμή να πηδήσει πίσω στην όχθη, όμως το βαρέλι πετάχτηκε στον αέρα και σφήνωσε ψηλά στο κατάρτι του πλοίου, καταβρέχοντας με τσιτσιμπίρα τους βοτανιστές που βρίσκονταν από κάτω. Η μαντάμ Γκαλλιτρόπ έπεσε με το κεφάλι στο νερό προκαλώντας έναν τεράστιο παφλασμό και έπειτα αναδύθηκε βλοσυρή, έχοντας τυλιγμένο στο αυτί, σαν παράταιρο κοτσιδάκι, ένα υδρόβιο φυτό.

«Ως εδώ» είπε με φωνή ασυνήθιστα παγερή αφού έφτυσε

ένα μικρό σκαθάρι του νερού. «Ντέιζυ, βοήθησέ με, σε παρακαλώ, να βγω από τη λίμνη και μετά βρες κάτι άλλο να κάνεις. Πρέπει επιτέλους να μάθεις να ελέγχεις τις μαγικές σου δυνάμεις».

Η Ντέιζυ Θίσλνταουν ήταν κι αυτή βοτανίστρια κι έτσι είχε την πράσινη μαγεία μέσα της – το είχε ανακαλύψει πολύ πρόσφατα. Όπως αποδεικνυόταν όμως, δεν έφτανε να διαθέτει μαγικές δυνάμεις... Έπρεπε και να μπορείς να τις ελέγχεις.

«Μα θέλω κι εγώ να κάνω κάτι» είπε καθώς κρατούσε κόντρα στην όχθη και βοηθούσε τη μαντάμ Γκαλλιτρόπ να βγει απ' το νερό. «Θέλω να βοηθήσω!»

Τράδηξε πιο δυνατά και η Γαλλίδα καθηγήτρια σωριάστηκε στην αποβάθρα. Έπειτα σηκώθηκε με όση αξιοπρέπεια μπορούσε και προσπάθησε να σουλουπώσει τη μουσκεμένη της σαλοπέτα.

«Non!» είπε στη μητρική της γλώσσα. «Αυτό ήταν το τέταρτο ατύχημα που συμβαίνει αυτή την εβδομάδα. Πήγαινε, σε παρακαλώ, να προσφέρεις κάπου αλλού τη βοήθειά σου».

«Ει! Διώξτε επιτέλους αυτό το παιδί από την αποβάθρα» μούγκρισε ένας απ' τους ναυπηγούς. Ήταν ένας γκριζομάλλης άντρας που προσπαθούσε να πείσει το πρυμνιό κατάρτι να ψηλώσει όσο έπρεπε ώστε να δεθεί πάνω του το πανί. «Τι σας έχω πει για τα ανεκπαιδευτα παιδιά που κάνουν μαγικά κοντά στο πλοίο;»

Η μαντάμ Γκαλλιτρόπ, που τώρα πια στεκόταν στην όχθη με τα μαλλιά και τη σαλοπέτα της να στάζουν, έριξε στην Ντέιζυ μια ματιά όλο νόημα.

Εκείνη απομακρύνθηκε με τα μάγουλά της να καίνε από ντροπή. Ακόμα κι έτσι όμως μπόρεσε να ακούσει τη φράση που είπε ο ναυπηγός ενώ επιθεωρούσε τη ζημιά στην αποδάθρα:

«Αυτό το κορίτσι είναι χαμένη υπόθεση».

Κεφάλαιο 2

Ο Μαξ Μπράιτλνι ήταν μια χαμένη υπόθεση. Έτσι τον είχε αποκαλέσει η μαία κάπου δυο λεπτά έπειτα από τη γέννησή του, ρίχνοντας μια ματιά στο ισχνό φρενιασμένο του στόμα και στις μικρές, θυμωμένες γροθιές του που χτυπούσαν τον αέρα. Και, καθώς μεγάλωνε, ο κόσμος δεν έπαυε να το επαναλαμβάνει: «Το αγόρι αυτό» έλεγαν «είναι μια χαμένη υπόθεση».

Οι φίλοι της μητέρας του το είχαν πει με σαρκασμό, ενοχλημένοι από τα ξέφρενα βρεφικά του κλάματα. Οι δάσκαλοί του το είχαν πει με απελπισία, σηκώνοντας ψηλά τα χέρια, κάθε φορά που ο Μαξ έμπλεκε σε κάποιον τσακωμό ή ξεστόμιζε μια λέξη τόσο κακή, που τους έφερνε ζαλάδα. Και το ίδιο τελικά είχαν πει και οι γιατροί –ένα σωρό από δαύτους– όταν ο Μαξ αρρώστησε και πονούσε και μόνο που ανάσαινε. Το έλεγαν ψιθυριστά πια, όχι όμως και τόσο σιγανά ώστε να μην μπορεί να το ακούσει από το κρεβάτι του νοσοκομείου όπου βρισκόταν ξαπλωμένος, με τα χέρια ακουμπισμένα στο κολλαριστό βαμβακερό σεντόνι και το δέρμα τόσο γλωμό, ώστε το σημάδι που είχε απ' τη γέννα κάτω απ' το δεξί του μάτι να μοιάζει με μια κατακόκκινη λειωμένη φρούουλα. «Το αγόρι αυτό είναι μια χαμένη υπόθεση».

Στην πραγματικότητα, ένας μόνο άνθρωπος δεν το είχε πει ποτέ αυτό: Η μητέρα του. «Και βέβαια δεν είσαι χαμένη υπόθεση» του έλεγε παθιασμένα. Και αγριοκοίταζε όποιον τολμούσε να διαφωνήσει.

Όχι, η μητέρα του Μαξ δεν ήταν ένας σκέτος άγγελος ή μια αγία, όπως έλεγαν συχνά όσοι τη γνώριζαν. Εξάλλου, σκεφτόταν ο Μαξ, οι άγγελοι δε σου κλείνουν πονηρά το μάτι όταν κάποιος λέει ένα κρύο ανέκδοτο και οι αγίες δε φορούν τζιν παντελόνι με ασημί μπότες, ούτε και τραδούν τα βλέμματα του κόσμου στον δρόμο επειδή έχουν χρυσαφιά μαλλιά και δυνατό γέλιο.

Κι ο Μαξ τραδούσε τα βλέμματα, αλλά για τελείως διαφορετικούς λόγους. Μισούσε το γεγονός ότι όλοι τούς κοιτούσαν έκπληκτοι, σαν να αναρωτιόντουσαν πως γινόταν εκείνη να έχει γεννήσει το αγόρι με τα κατάμαυρα ορθωμένα μαλλιά και το μόνιμο κατσούφιασμα. Τα μόνα πράγματα που είχε κληρονομήσει από εκείνη ήταν τα γκριζα της μάτια και το βαθύ λακκάκι που εμφανιζόταν στο αριστερό του μάγουλο όταν χαμογελούσε – κάτι που όμως γινόταν σπάνια. Ήταν πάντα τσιτωμένος και απρόσιτος σαν αγκάθι και, όταν βρισκόταν κοντά σε κόσμο, συχνά ένιωθε φαγούρα, λες και του είχαν φορέσει κατάσαρκα ένα μάλλινο πουλόβερ που έχει μπει στο πλύσιμο.

Υπήρχε και κάτι ακόμη που είχε πάρει απ' τη Μάριγκολντ Μπράιτλνι, όμως αυτό δε φαινόταν με γυμνό μάτι. Ήταν η απίστευτα έντονη, η ξεροκέφαλη σχεδόν αποφασιστικότητά του. Όταν ο Μαξ αποφάσιζε να κάνει κάτι, το έκανε.

Για αυτό λοιπόν όταν, λίγους μήνες πριν κλείσει τα δεκα-

τρία του χρόνια, κάποιος τον απήγαγε και τον φυλάκισε σ' ένα ανήλιαγο κελάρι, ο Μαξ αποφάσισε ότι θα δραπέτευε.

Είχε πολύ κρύο μέσα στο κελάρι κι ο Μαξ μπορούσε να ακούσει τον ήχο του νερού που έσταζε κάπου πάνω απ' το κεφάλι του. Ήταν, σκέφτηκε, ο πιο μοναχικός ήχος στον κόσμο. Ο Μαξ βρισκόταν εκεί για πολύν καιρό πια –δεν ήταν σίγουρος για πόσο ακριβώς– και η πείνα έμοιαζε με ένα ασταμάτητο δουητό που είχε μπλοκάρει τις σκέψεις του. Γνώριζε μονάχα το εξής: Τον είχαν αρπάξει απ' το λονδρέζικο ξενοδοχείο όπου έμενε μαζί με τη μητέρα του. («Θα μείνουμε λίγες μόνο βραδιές» του είχε πει όταν είχαν φτάσει εκεί από τη Νέα Υόρκη.) Βρίσκονταν στη μέση μιας διαφωνίας –της συνηθισμένης τους σχετικά με το αν ο Μαξ ήταν αρκετά καλά ώστε να αρχίσει να πηγαίνει σχολείο–, όταν από τον διάδρομο του ορόφου ακούστηκε ένας θόρυβος. Ακολούθησε μια στιγμιαία παύση, που στη μνήμη του Μαξ είχε τεντωθεί κι είχε γίνει μακρύτερη, στη διάρκεια της οποίας πρόλαβαν μονάχα να κοιταχτούν μεταξύ τους με μάτια ορθάνοιχτα.

Έπειτα, με έναν φριχτό κρότο που έμοιαζε με ξύλινη κραυγή, η πόρτα έγινε κομμάτια κι έπεσε προς τα μέσα. Την επόμενη στιγμή, μέσα στο δωμάτιο βρισκονταν δυο γιγαντώσιμοι άντρες με καλυμμένα πρόσωπα. Η μητέρα του Μαξ είχε δάλει τις φωνές και τότε ο πιο ψηλός απ' τους δύο εισβολείς διέσχισε το δωμάτιο με τρεις δρασκειλιές και τη χτύπησε στο πρόσωπο με την ανάστροφη του χεριού του τόσο δυνατά, ώστε εκείνη έπεσε στο πάτωμα κι έμεινε ακίνητη. Τα μάτια της ήταν κλειστά κι ο Μαξ δεν μπορούσε να δει αν ανέπνεε.

Έδγαλε μια κραυγή και έτρεξε προς το μέρος της. Έκανε να χυμήξει στον άντρα, μα τότε ένα σακί κουκούλωσε το κεφάλι του και τα πάντα σκοτεινίασαν. Ένιωσε το σώμα του να σηκώνεται ψηλά και να φορτώνεται στον ώμο του άλλου άντρα. «Όχι» άκουσε τον εαυτό του να φωνάζει. «Μαμά! Μη, σας παρακαλώ!» Άρχισε να σπαρταρά χτυπώντας χέρια και πόδια για να ελευθερωθεί κι ένιωσε τη γροθιά του να χτυπά με δύναμη κάτι: Τη μύτη του απαγωγέα του. Εκείνος τότε έδγαλε ένα γρύλισμα και κοπάνησε το κεφάλι του Μαξ με κάτι σκληρό. Ο Μαξ είδε για μια στιγμή αστεράκια και έπειτα έχασε τις αισθήσεις του.

Κεφάλαιο 3

Η φράση του ναυπηγού αντηχούσε στα αυτιά της Ντίιζυ καθώς απομακρυνόταν από την αποβάθρα. *Μια χαμένη υπόθεση.* Είχε δίκιο, σκέφτηκε βαρύθυμη. Κάθε φορά που χρησιμοποιούσε τις μαγικές της δυνάμεις, έχανε τον έλεγχό τους – και το χειρότερο ήταν πως, δίχως τη Μαμά, ένιωθε και η ίδια χαμένη. Το χέρι της αναζήτησε το μενταγιόν σε σχήμα μαργαρίτας που δεν έβγαζε ποτέ απ' τον λαιμό της. Το μενταγιόν αυτό ανήκε στη Μαμά και, όταν η Ντίιζυ το άγγιζε, συνήθως ηρεμούσε. Τώρα όμως ένιωσε να την τριβελίζει μια έντονη ανησυχία.

Από τότε που είχε φτάσει το γράμμα της μητέρας της, τη νύχτα της μεγάλης γιορτής του Έλους της Μολόχας, η Ντίιζυ κοιμόταν και ξυπνούσε με τη σκέψη της αναχώρησης της αποστολής διάσωσης. Συνεχώς όμως της ζητούσαν να κάνει υπομονή. Και άλλη υπομονή και άλλη και άλλη...

Τις τελευταίες εβδομάδες, το Γκρίνγκουαϊλντ είχε δεχτεί ένα μαπαράζ άγριων επιθέσεων από μια σκοτεινή οργάνωση τα μέλη της οποίας ονομάζονταν Χάροντες. Η Ντίιζυ ανατρίχιαζε και μόνο στο άκουσμα της λέξης αυτής. Οι Χάροντες καθοδηγούνταν κυρίως από την απληστία τους – και, όπως έλεγε η Άρτεμη, ο Πρασινότοπος ήταν ένα πραγματικό θησαυροφυλάκιο γεμάτο με φυτά και ζώα ανεκτίμητης αξίας, που

θα μπορούσαν να κάνουν έναν ανήθικο άνθρωπο απίστευτα πλούσιο. Η Άρτεμη Γουάιτ, η κυβερνήτρια του Έλους της Μολόχας, είχε τελευταία λιώσει στη δουλειά καθώς παρακολουθούσε τις κινήσεις των Χάροντων και παράλληλα οργάνωνε την άμυνα του θύλακα.

«Ναι μεν επιζήσαμε από την επίθεσή τους» είχε πει «και, για την ώρα, οι Χάροντες δεν έχουν καταφέρει να διεισδύσουν σε κάποιον άλλον θύλακα, όμως...»

«Όμως τι πράγμα;» την είχε ρωτήσει η Ντέιζυ. Ήξερε καλά πως μόνο όσοι διέθεταν δυνάμεις πράσινης μαγείας μπορούσαν να μπουν στον Πρασινότοπο. Κανονικά λοιπόν οι Χάροντες δεν μπορούσαν αφού προέρχονταν από τον έξω κόσμο, την Γκριζα Μεριά, όπως την ονόμαζαν οι βοτανιστές.

«Όμως» συνέχισε η Άρτεμη «υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι με δυνάμεις πράσινης μαγείας που υποστηρίζουν τους Χάροντες. Κάποιοι βοτανιστές που πήραν τον στραβό δρόμο δηλαδή».

Η Ντέιζυ κούνησε σκεπτική το κεφάλι και η Άρτεμη αναστέναξε παραμερίζοντας τα μακριά της ασημένια μαλλιά που έπεφταν στο πρόσωπό της. Τα γαλάζια της μάτια έδειχναν σκοτεινιασμένα και το δέρμα γύρω τους είχε γεμίσει με βαθιές ρυτίδες. Ως κυβερνήτρια του Έλους της Μολόχας, η Άρτεμη ήταν υπεύθυνη για κάθε άτομο που ζούσε εκεί. Πέρα από αυτό όμως ήταν και γιαγιά της Ντέιζυ – το είχαν ανακαλύψει πολύ πρόσφατα και καμιά από τις δύο δεν είχε ακόμη εξοικειωθεί τελείως με την ιδέα. Η Άρτεμη μίλησε ξανά:

«Προσωπικά θεωρώ πως, όταν ένας βοτανιστής κάνει κακή χρήση των δυνάμεών του στρέφοντάς τες ενάντια σε ζω-

ντανά πλάσματα, δηλητηριάζει τη μαγεία μέσα του και συνεπώς χάνει την ικανότητα να μπαινοβγαίνει στον μαγικό κόσμο. Είναι όμως θέμα χρόνου να βρουν οι Χάροντες κάποιον τρόπο για να μπαίνουν». Έτριψε κουρασμένη τα μάτια της. «Και, στο μεταξύ, η Γκρίζα Μεριά δεν είναι πλέον ασφαλές μέρος για μας τους βοτανιστές. Λογικά, κάθε λιμάνι και αεροδρόμιο και κάθε πόλη στον έξω κόσμο παρακολουθείται. Θα είναι λοιπόν πιο ασφαλές να φτάσουμε στον Αμαζόνιο μέσω του φεγγαροπάζαρου αντί να ταξιδέψουμε διασχίζοντας την Γκρίζα Μεριά» πρόσθεσε. «Έτσι θα μπορούμε να πάρουμε μαζί μας και βοτανιστές από άλλους θύλακες – άτομα δηλαδή που έχουν τη γενναιότητα να πάνε κόντρα στη θέληση του Γραφείου».

Το Γραφείο Βοτανικών Υποθέσεων, το οποίο διοικούσε τους διάφορους θύλακες του μαγικού κόσμου, είχε απαγορεύσει κάθε αποστολή διάσωσης στον Αμαζόνιο. Η Άρτεμη ήταν σχεδόν σίγουρη ότι οι Χάροντες είχαν διεισδύσει σ' αυτό. «Θα πρέπει λοιπόν να κινηθούμε πολύ προσεκτικά» είπε. «Στην αναζήτηση των αγνοούμενων θα μας βοηθήσουν βοτανιστές από τη Γαλλία, την Ιταλία, την Ιαπωνία και την Ινδία. Θα συναντηθούμε μαζί τους στο φεγγαροπάζαρο».

Το φεγγαροπάζαρο, όπως η Ντέιζυ γνώριζε καλά πια, ήταν ένα αχανές πέραςμα που βρισκόταν ανάμεσα σε όλους τους θύλακες του Πρασινότοπου και ήταν ανοιχτό μονάχα για μια νύχτα κάθε μήνα. Οι ταξιδιώτες μπορούσαν εκεί να ανεβούν σε κάποιο πλοίο που κατευθυνόταν οπουδήποτε στον κόσμο. Αυτό σήμαινε ότι μπορούσες να ξεκινήσεις τη νύχτα σου στη Μελδούρνη και να την ολοκληρώσεις στη Μουμπάι, ή να τα-

ξιδέψεις απ' το Κέιπ Τάουν στις Κάννες μέχρι να πεις κίμινο. Ήταν με διαφορά η καλύτερη λύση για ταξίδια στο εξωτερικό – φτάνει βέβαια να μη σε πείραζε να περμιμένεις μέχρι την επόμενη πανσέληνο.

Αύριο λοιπόν, είπε μέσα της η Ντέιζυ και η καρδιά της χτύπησε πιο δυνατά. Το πλοίο θα άνοιγε πανιά για την Αμαζόνια, τον μεγαλύτερο θύλακα του περουνιανού Πρασινότοπου – εκείνου που βρισκόταν κοντύτερα στο σημείο όπου ήταν φυλακισμένοι οι αγνοούμενοι βοτανιστές. Η Ντέιζυ έβγαλε απ' την τσέπη της το γράμμα της Μαρίας και διάβασε τις λέξεις που τις είχε διαβάσει ήδη τόσες φορές και τις ήξευρε πια απ' έξω κι ανακατωτά:

Καθαρματάκι μου, είμαι ζωντανή.

Αυτές ήταν όλες κι όλες οι λέξεις. Αρκούσαν όμως για να κάνουν τη φλόγα της ελπίδας να ανάψει μέσα της. Η μαμά είχε εξαφανιστεί τον Δεκέμβριο, στη διάρκεια μιας δημοσιογραφικής αποστολής στο τροπικό δάσος του Αμαζονίου, όταν το αεροπλάνο στο οποίο επέβαινε συνετρίβη στο έδαφος. Αρχικά είχε δηλωθεί ως αγνοούμενη, αλλά οι τοπικές αρχές τη θεωρούσαν νεκρή. Τώρα ήταν αρχές Μαρτίου και η Ντέιζυ γνώριζε πια πως η μητέρα της ήταν ζωντανή κι ότι οι Χάροντες την είχαν φυλακίσει.

Στάθηκε στην όχθη της λίμνης και συλλογίστηκε όσα είχαν συμβεί. Την αναχώρηση της Μαρίας για το Περού για τις ανάγκες ενός ακόμη επικίνδυνου ρεπορτάζ. Το ότι η ίδια είχε μείνει πίσω, κλεισμένη σ' ένα οικοτροφείο που το έλεγαν Γουάικ-

χαρστ – και είχε αποφασίσει να αποδράσει και να ψάξει για τη Μαμά. Στην πορεία είχε βρει μια μυστική ασημένια πόρτα, κρυμμένη στα βάθη του θερμοκηπίου στον Βοτανικό Κήπο του Κιου, στο Λονδίνο. Και πίσω απ’ αυτήν είχε ανακαλύψει έναν κόσμο όπου τα φυτά ανέδιδαν μαγεία. Έναν κόσμο που μέσα του κρύβονταν οι εξηγήσεις για το μυστήριο της εξαφάνισης της Μαμάς. Ήταν το Γκρίνγουαϊλντ. Ο Πρασινότοπος. Το άκουσμα της λέξης έκανε ακόμα και τώρα την καρδιά της να φτερουγίζει. Ήταν ένας υπέροχος μυστικός κόσμος: Ένας τόπος όπου μπορούσε να συμβεί το καθετί. Ένας τόπος την ύπαρξη του οποίου αγνοούσε μέχρι να πέσει τυχαία πάνω του, εκείνη τη μέρα στον Βοτανικό Κήπο του Κιου. Με τη διαφορά πως, στην πραγματικότητα, τίποτα δεν ήταν τυχαίο. Η Μαμά της είχε δώσει ένα αστραφτερό ασημί πρεσ παπιέ (το οποίο η Ντίξυ γνώριζε πια πως λεγόταν λαμπικραλίδα), κι αυτό είχε δγάλει μια δέσμη φωτός που κουνιόταν σαν τη βελόνα της πυξίδας καθοδηγώντας τη στη μυστική πόρτα. Τώρα το πρεσ παπιέ αναπαυόταν στην τσέπη της, βαρύ και δροσερό, έχοντας εγκλωβισμένο μέσα στο γυαλί του ένα άνθος πικραλίδας, ολόιδιο στην όψη μ’ ένα ασημί πυροτέχνημα – και πανέτομο να δγάλει πάλι φως όταν χρειαστεί.

Η Ντίξυ ένιωσε στην άλλη της τσέπη μια κίνηση. Έριξε λοιπόν μια ματιά και είδε τον Ναπολέοντα να της αντιγυρίζει το βλέμμα με το ένα γατίσιο φρύδι του ανασηκωμένο και τα λευκά μουστάκια του να ριγούν από αγανάκτηση.

«Εντάξει, το ξέρω» είπε καθώς το γατάκι πηδούσε στον ώμο της. Η γούνα του ήταν μαυρόασπρη και τα δόντια του

μικροσκοπικά και κοφτερά. «Δε με οδήγησε μόνο η λαμπι-
κροαλίδα εδώ. Με οδήγησες κι εσύ».

Ο Ναπολέων ήταν ένα γατί που είχε μεγάλα μουστάκια και ακόμη μεγαλύτερη ιδέα για τον εαυτό του. Είχε υιοθετή-
σει την Ντέιζυ αμέσως μετά την εξαφάνιση της Μαμάς και
ήταν αλήθεια: Δίχως τη βοήθειά του, η Ντέιζυ δε θα είχε φτά-
σει ποτέ στο Έλος της Μολόχας.

Ψηλάφισε το γράμμα της Μαμάς αναζητώντας κάποιο
στοιχείο. Η Μαμά ήταν δημοσιογράφος, το γράψιμο ήταν η
δουλειά της, κάτι που έκανε ακόμα πιο απογοητευτικό το γε-
γονός ότι το μήνυμά της ήταν τόσο λακωνικό.

Δεν υπήρχε τίποτα το παράξενο στην απόφασή της να πάει
στο Περού, αφού ταξίδευε συχνά για να ερευνήσει κάποιο
θέμα. Το ασυνήθιστο ήταν ότι η Μαμά αποφάσισε να πάει
εκεί δίχως την Ντέιζυ. Μέχρι τότε, ταξίδευαν παντού μαζί και
η Ντέιζυ είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της κι-
νούμενη από τόπο σε τόπο καθώς η Μαμά κυνηγούσε τη μία
σημαντική είδηση μετά την άλλη. Η Ντέιζυ είχε γιορτάσει τα
τρίτα της γενέθλια στο Βερολίνο, τα τέταρτά της στο Κάιρο
και τα πέμπτα της στο Μογκαντίσου. Θυμόταν τα έκτα της
γενέθλια στη Βολιβία: Ήταν μια υπέροχη καλοκαιρινή μέρα.
Η Μαμά είχε αγοράσει ένα και μόνο τριαντάφυλλο από έναν
πλανόδιο πωλητή και, όταν γύρισαν στο δωμάτιο του ξενο-
δοχείου τους, το άφησε στο πάτωμα. Δευτερόλεπτα αργότε-
ρα ολόκληρη η σουίτα ήταν πλεγμένη με τριαντάφυλλα που
σκαρφάλωναν μέχρι τα δοκάρια της οροφής, έβγαιναν μέσα
απ' την παχιά πολυθρόνα, ξετρύπωναν απ' το μαονένιο γυα-
λιστερό κεφαλάρι του κρεβατιού και θρόιζαν δυνατά στους

τοίχους. Η Ντέιζυ ήταν τότε πολύ μικρή, εύκολα λοιπόν έπεισε αργότερα τον εαυτό της πως όλα αυτά τα είχε φανταστεί. Φτάνοντας όμως στο Έλος της Μολόχας –ένα μέρος με μαγικά θερμοκήπια και νούφαρα που χρησιμοποιούνταν για βάρκες– κατάλαβε ότι τα τριαντάφυλλα εκείνων των γενεθλίων ήταν ένα απ’ τα μικρότερα θαύματα που μπορούσαν να γίνουν με τη χρήση της πράσινης μαγείας.

Όπως και να είχε, της έλειπε τόσο πολύ μητέρα της, που ένιωθε έναν μόνιμο πόνο στο στομάχι. Της έλειπαν τα λαμπερά καστανά της μάτια, που ζάρωναν λίγο στις άκρες όταν γελούσε. Της έλειπαν οι εξορμήσεις τους για ιστιοπλοΐα και οι έξοδοί τους για χορό ή για τσάι με συνοδεία λαχταριστών γλυκών. («Η ζωή είναι πολύ μικρή για να μην τρώει κανείς σουδάκια» έλεγε.) Της έλειπε που έμεναν ξύπνιες μέχρι πολύ αργά τη νύχτα και η Μαμά της διάβαζε τον *Ταξιδιώτη της Αυγής**. Της έλειπαν οι ιστορίες της Μαμάς από τα παιδικά της χρόνια στο Ιράν και η φωνή της όταν μιλούσε στη μητρική της γλώσσα, τα φαρσί. Της έλειπε το άρωμά της, ένα μείγμα από μελάνι και γιασεμί, μα και το ότι την έκανε να νιώθει ότι τίποτα στον κόσμο δεν ήταν ακατόρθωτο.

Η Μαμά ήταν η σύμμαχός της, η καλύτερή της φίλη, είχαν πει η μία στην άλλη τα πάντα. Κι αυτό γινόταν δίχως σταματημό από τότε που η Ντέιζυ, στα τρία μόλις της χρόνια, έχασε τον πατέρα της. Ο μπαμπάς της λεγόταν Χένρι Γουάιτ και ήταν ένας βοτανιστής από την Αγγλία. Οι Χάροντες τον εί-

* Ένα από τα βιβλία της σειράς *Τα χρονικά της Νάρνια* του Κ. Σ. Λιούις. (Όλες οι υποσημειώσεις είναι των μεταφραστών.)

χαν σκοτώσει. Και τώρα η Μαμά είχε πέσει και αυτή στα χέρια τους. Η Ντέιζυ θα έκανε τα πάντα –κυριολεκτικά τα πάντα– για να μην τη χάσει κι εκείνη.

Διάδασε πάλι το γράμμα της. Οι λέξεις του την έκαναν να θέλει να φωνάξει «Βιάσου!» στον κάθε βοτανιστή που συναντούσε.

Είμαι ζωντανή, της έγραφε η Μαμά. Όμως για πόσο ακόμα;

Ο Ναπολέων νιαούρισε και η Ντέιζυ γύρισε και τον κοίταξε. «Ναι» συμφώνησε καθώς άρχισαν να απομακρύνονται από τη λίμνη. «Η ώρα φτάνει. Αύριο θα είμαστε πάνω στο πλοίο». Έπειτα έριξε μια ματιά στο ρολόι της. «Έλα, πάμε» είπε. «Κοντεύει πέντε».

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΘΡΥΛΟ, ΚΑΜΟΤΕ, Σ' ΕΝΑΝ ΣΥΝΑΣΜΙΣΜΟ ΑΠΟ ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ, Η ΜΑΓΕΙΑ ΗΤΑΝ ΖΩΝΤΑΝΗ ΚΑΙ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΤΙΘΑΣΕΥΣΕΙ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ.

Η Ντέζυ και τα υπόλοιπα μέλη της Λέσχης των Πέντε Ακριβώς έχουν νικήσει έναν τρομερό εχθρό, όμως το ταξίδι για να βρουν τους αγνοούμενους βοτανιστές είναι ακόμα στην αρχή του.

Αφού μπου κρυφά στο πλοίο της αποστολής για τον Αμαζόνιο, θα κινδυνέψουν απίστευτα στο ανοιχτό πέλαγος, έχοντας τους Χάροντες στο κατόπι τους. Ένας τρόπος σωτηρίας υπάρχει: Να βρουν τον μυθικό Πιθανότοπο, μια μυστηριώδη πόλη κρυμμένη πέρα από τη θάλασσα και ξεχασμένη από τους ανθρώπους.

Κάτω όμως από τα κύματα σαλεύει κάτι άγριο και μαγικό. Αν η Ντέζυ θέλει να σώσει τον μαγικό κόσμο θα πρέπει να επιστρατεύσει το θάρρος και την αποφασιστικότητά της – μα και να κερδίσει την εμπιστοσύνη ενός νέου φίλου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-0699-4

9 786180 706994 >

Βοηθ. κωδ. μηχ/σης 14699